

nunc se res habet, alicubi more Romanorum confugiendum est ad Graeca; interdum Latinitatem patrum ecclesiae in auxilium vocabimus. Est sane incommoda duplex haec linguae Latina inopia, sed compensatur reliquis, quas supra exposui, virtutibus.

Video nonnullos, cum in notiones philosophis Indicis peculiare incidunt, a sensu nostro adeo remotas, ut vix ullum vocabulum nobis usitatum iis plane respondeat, ipsum vocabulum Sanscritum in interpretationem suam inferre solere. Atqui, ex mea quidem sententia, hoc non est e peregrino sermone in nostrum convertere, sed nihil aliud quam verba Sanscrita litteris Latinis scribere. Ergo conatus sum omnia Latina facere, et notionum quoque philosophicarum veram vim et indolem exprimere, quatenus id sine longis verborum ambagibus fieri posset. Sed in reconditioribus me semper poëtae mentem recte divinasse, affirmare non ausim.

Omnino, diserte hoc declaro, ne cuiusquam expectationem fallam: in iis, quae hucusque perfeci, criticam et grammaticam Bhagavad-Gîtæ rationem sic satis expediisse mihi videor; philosophicam nondum attigi. Altioris ea est indaginis, quam quae in procinctu et opera tumultuaria tradi possit. Explicanda est universa poëtae de rebus divinis humanisque doctrina; explicandus porro nexus singularum sententiarum cum primis, quae ponit, philosophiae suae fundamentis; in qua opera neminem feliciter versaturum esse puto, nisi prius meliores de hoc carmine scriptos commentarios, qui plurimi